

[J. M. Pedersen.]

ministrationen, således at disse opgaver kunne løses inden for den administration, vi allerede har, og der ikke skal oprettes et nyt nævn til dette arbejde? Det mener jeg der skulle være en mulighed for.

I øvrigt vil jeg slutte med på mit partis vegne at give den højtærede finansminister tilsagn om en velvillig behandling af lovforslaget i det udvalg, som jeg formoder vil blive nedsat.

Alfred Jensen: Jeg kan deltage i anerkendelsen af udvalgets præstation, hvad hurtighed og grundighed angår. Jeg kan i og for sig også deltage i anerkendelsen af, at ministeren har handlet hurtigt i denne sag, eller jeg må måske hellere sige: i denne omgang, for når man tager i betragtning, at søfolkene allerede i 1948 henvendte sig for at få en lempelse i beskattningen, er der så sandelig ikke gået hurtigt frem. Tværtimod, man har ikke opfyldt de løfter, man har givet søens folk, og som man i så rigeligt mål strøede ud i 1945 om, at deres indsats ikke skulle blive glemt, at der skulle blive taget hensyn til dem. De henvendte sig i 1948 og bad om at få rimelige fradrag ved indkomstopgørelsen; det var spørgsmålet om, at kost og logi ikke blev medregnet, det var spørgsmålet om, at de tillæg, de fik, ikke skulle medregnes ved opgørelsen af indkomsten. Det var i 1948, og først 9 år efter ligger der et forslag til lov om sømandsskat. Man har heller ikke i mellemtiden været opmærksom på de ønsker og lettelser, som kunne gennemføres. Tværtimod, man har strammet skattekraven over for søens folk.

Det ærede medlem hr. Axel Sørensen gjorde opmærksom på, at det for et par år siden blev gennemført, at krigsrisikotillægget skulle beskattes. Ja, det er jo sagen, man har slet ikke vist den lydørhed over for søfolkene, som de har moralsk krav på, og som man havde lovet at ville udvise.

Nu har vi altså fået et forslag til lov om sømandsskat. Det indfører kildeskat, hvilket er et af de ønsker, som søfolkene har fremført. Men problemet er, om man ved at gå over til dette egentlig fuldt ud opnår det, som søfolkene ønsker. Det kan måske være en lettelse for søfolkene, at de ikke skal spekulere over, hvordan de kan få penge lagt fra til skatten, men dermed er spørgs-

målet om påligning af skatten på de andre samfundsgrupper ikke løst.

Jeg ved ikke, om søens folk kan føle sig så særdeles tilfredse med, at udenlandske søfolk i danske skibe kommer til at betale skat. Jeg vil ikke tro, at det betyder nogen skattelettelse for søfolkene i almindelighed. Jeg kan heller ikke se, at den ordning, man her gennemfører, som betyder, at hver rød øre, søfolkene får, beskattes, giver nogen mulighed for at inddrage de indkomster i det øvrige samfund, som ikke beskattes. Det kan jeg ikke se, og det skulle vel, hvis man vil opkræve det samme skattebeløb fra statens og kommunernes side som hidtil, være forudsætningen for, at man kan komme længere ned. Der er derfor ikke meget, der tyder på, at denne kildeskat vil skabe en løsning af de problemer, som søens folk såvel som andre har med betaling af skatten. Jeg har ikke den opfattelse, at kildeskatten løser et af de vigtigste problemer, en rimelig fordeling af skattebyrden, tværtimod. Jeg vil tro, at selv om man gennemfører dette lovforslag, vil man stadig væk have bekymringer. Jeg vil tro, at selve denne form for kildeskat vil blive en kilde til uro og utilfredshed.

Hvis man ser på de regler, hvorefter indtægten skal udregnes, og ser på den skatteskala, der er opstillet, kan man se, at der ikke er taget hensyn til de ønsker, søens folk har. Det fradrag, der ifølge lovforslaget gives — de 1 200 kr. — skal jo kun dække de almindelige fradrag, som folk på landjorden har; der er ikke tale om, at der gives noget fradrag for de ekstra udgifter, som søfolkene har, og enhver ved da, at en mand, der sejler i udenrigsfart, somme tider må rejse fra en fremmed havn til sit hjem, eller også må familien aflægge ham besøg. Det er der ikke taget hensyn til, heller ikke til de ekstra omkostninger, der er ved at skulle leve fjernt fra hjemmet og af og til at måtte bruge penge uden for det sted, hvor man ellers får sin kost, på skibet. Det er ikke nævnt, og er der endelig afsat et mindre beløb, er det i hvert fald ikke af et sådant omfang, at det kan kaldes tilstrækkeligt. Det samme gælder spørgsmålet om de 1 300 kr.s fradrag for dem, der sejler i udenrigsfart.

Det ærede medlem hr. Anders Andersen nærede nogen bekymring med hensyn til,